

בשעה

ידיעות קיבוץ הזורע

ט"ז באב תשע"ה (29) 31.7.2015

ט"ו באב חס הארבה

"אמר רבן שמעון בן שאליאל, לא היו ימים טובים לישראל כחמישה-עשר באב וכיום
הכיפורים, שבהן בני ירושלים יוצאין בכלי אבן שאולים, שלא לבייש את מי שאין לו - כל
הכלים שצוניק שביאה - ובנות ירושלים יוצאות וחולצות [=מחולצות] הכרמים, ומה היו
אומרות: שא נא עיניך, בחוה וראתה אתה הורר אב; אל תיתן עיניך בנוי -
תן עיניך במשפחה" (משנה תענית א)

תמונת השבוע

עצבונות תרבות

ט"ו באב חל האהבה

לצורך של אשה שום

אל אחיות הוריות והפקריות הוריות

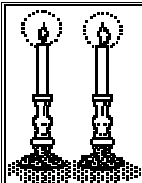
עצבונות מאסל הבריאות

הפכות

מוציאו הלוט

שבת שלום ושבוע טוב

עדכוני תרבות לחודשים יולי - אוגוסט

❖ בערב שבת, 31.7.15, בשעה 20.30 במועדון, הרמת כוסית חלקית

עם מסיוני וייב

❖ בערב שבת, ה - 31.7.15, בשעה 21.00 בבית וילפריד לרגל ט"ו באב,

צרכי אהבה שמח - צרכי מוזיקלי עליז קצבי ורומנטי

מתוצרת מקומית.

❖ ביום ראשון, 2.8.15, בשעה 18.00, יתקיים באולם מופע הסיום של

תלמידי בית הקצב. המופע פתוח לכולם

❖ בערב שבת, 7.8.15 - "קפה במינס" - בית קפה בגרינקה. בערב זה

המועדון יהיה סגור.

❖ בערב שבת, 14.8.15, מהשעה 20.30 - "מזרחוב נצוריס" - ערב

באתריות בני הנעורים.

עד כאן להפעם, בילוי נעים לכולנו

ענת

"...איים רבים לא יכבו את

האהבה..."

בערב שבת, 31.7.15, בשעה 21.00 נתאסף כולנו
ונחגוג את ט"ו באב ב:

"ערב אהבה שמח"

שירים ומחולות ועוד.

לאחר הערב נמשיך לחגוג בבית הקפה – כיבוד

ומוזיקה – שיפתח במקום.

בואו לאהוב, לשמוח וליהנות

ט"ו באב- חג האהבה

חמישה עשר באב, הוא חג עממי בימי בית שני: "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב וכיום הכיפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולים, שלא לבייש את מי שאין לו... וחולות (מרקדות), בכרמים". (משנה תענית א' י). הבחורים אף הם היו באים שמה ובוחרים להם בנות זוג.

ט"ו באב מיוחד בעניינים מן הטבע ובדברים שנתרחשו בו:

* ט"ו באב נחשב ליום שבו החמה מגיעה לשיא- כוחה, מכאן ועד לטו-בשבת הולך כוחה ופוחת ויחד עמה נחלשים גם העצים.

על כן הפסיקו בט"ו באב לכרות עצים למערכה שעל המזבח והוא נקרא "יום תבר המגלי", ("יום שבירת הגרזן").

* יום תחילת הבציר. לכן חוגגים אותו בכרמים.

* יום שהותרו השבטים לבוא זה בזה, להינשא זה לזו, ולא חששו כמקודם, שהנחלה, על ידי הנישואים, תעבור משבט לשבט (במדבר לו, ו-ז).

* יום שהותר לשבט בנימין לבוא בקשרי נישואין עם שאר השבטים, לאחר שהוחרם השבט בעקבות מלחמת פלגש בגבעה (שופטים כא, טו-כד).

* יום שנקברו הרוגי ביתר, לאחר שהרומים אסרו לקבור את חיילי "בר-כוכבא, שנפלו בהגנה על מבצרם האחרון ביתר (135 לסה"נ).

בארצות הגולה איבד ט"ו באב את אופיו כחג טבע, אך זיכרו נשמר לפי שהוא נקבע בזמנו ליום טוב, שלפי הדין אין מתענים בו, אין מספידים ואין אומרים תחנון בתפילה.

חג אהבה שמח

מן המקורות

אנחנו מביאים היום את אבא למנוחה אחרונה

יוסי שמע

אבא הייה אדם טוב במלא מובן המילה, מלא חוש הומור ואהבת האדם. איש אשכולות אמיתי שהייה בעל ידע עצום כמעט בכל נושא. ממצרים העתיקה ועד סוריה של ימינו, מתולדות האיסלם ועד תולדות עם ישראל וארץ ישראל. מגוף האדם לאסטרונומיה, אפשר הייה לדבר עם אבא על כל נושא ותמיד הייתה לו עמדה או דעה שנשענו על ידע עמוק. אבא מעולם לא הפסיק ללמוד וכל חייו עסק בלימוד עצמי וברכישת ידע. אבא לא הייה אדם מאמין, אך הייה יהודי גאה במלא רמ"ח עבריו, והייה גאה במורשת שלו: של יהדות סוריה בכלל ויהדות חלב בפרט. הוא ידע בעל פה חלקים עצומים מהתנ"ך מהמשנה והתלמוד. הוא ידע לשאוב מהמקורות היהודיים שלו, יותר מכל אדם שהכרתי, ולהטמיע אותם בחייו.

אני זוכר איך הייה מקשיב כל ערב לפרקי היום בתנ"ך ומדקלם את הפסוקים תמיד שורה לפני הקריין ללא כל טעות. את הקידוש שלו לערב שישי, את החתונות הנפלאות, את הברכות בכל אירוע את כל אלה נזכור לתמיד.

אבא הייה אבא נהדר וסבא נפלא. הוא קיבל את כולנו, את כל משפחתו הגדולה והענפה הניצבת כאן באהבה גדולה ובגאווה גדולה, ללא כל ביקורתיות או שיפוטיות. הייה לו מקום בלב לכל אחד ואחת מאיתנו. כל ילד הייה שלו וכל נכד הייה נכדו. קבוצות שלמות של ילדים גדלו על סיפורי הלילה שלו, בתקופת הלילה המשותפת ודורות שלמים גדלו על ההצגות שבהם תמיד השתתף, תמיד בחיך ועם פרצוף מצחיק. ההמון הגדול שבא לחלוק לו כבוד בדרכו האחרונה, רק מעיד על האהבה הגדולה שהיתה לו לכל בני האדם באשר הם.

אנחנו מביאים את אבא למנוחות היום בתחושת עצב אך גם בתחושת הקלה. החודשים האחרונים היו קשים מאד לכולנו ואנו רוצים להודות לכל מי שתמך ועזר לאורך הדרך לכל מי שבא לבקר והושיט יד. אני רוצה להאמין שעכשיו יוכל אבא להתאחד סוף סוף עם אילן שאליו כל כך התגעגע ולפגוש את ידידיו הטובים שכבר מחכים לו. ☞

"מה שלומך סבא?"

"מרגע לרגע יותר טוב"

ואם אתם רוצים את הקיצור אז "הולך בטוב"

מרכז הכרמל. טנדר לבן וישן וכלב בארגז. אישה מבוגרת משתיקה את רעש מפוח העלים בניפנוף

"כן גבירתי" אמרתי

"סליחה אתה גן?"

"כן" אמרתי

"אני צריכה לפנות את הכורסא מביתי, התעזור לי?" מבקשת בעברית רהוטה.

"בחפץ לב" עניתי, כאשר לעיני מתגלגלת כורסת הזורע, שבניגוד לגברת על הכורסה, ממש לא

רואים את הקמטים.

"את רוצה להיפטר ממנה?" שאלתי בניסיון לתת תחושה שאין לי מושג את מה אני בקושי מרים.

"תשמע ילד, יש דברים שלא מחליפים, אבל אתם הצעירים היום, מחליפים את הסלון כמו

משחת - שיניים. זה שומרת- הזורע אתה יודע?"

"כן גבירתי", עניתי בקול מלא גאווה "אני גם יודע מי מכר לך אותה", אמרתי בחיך.

"כן" אמרה, "איש קטן ונחמד, אחד שלא שוכחים".

שוב צרחה מפלחת את חלל האוויר והפעם קול רך ונעים חצי מתנשף מורה "נשום לכאב...נשום

לכאב..."

אין ספור אנשים אשר העמדת על הרגליים בזכות עשר האצבעות שלך.

"הבט רן, עיסוי הוליסטי לרקמות עמוקות גורם..." ומחשבותי נודדות למגע הזה אשר לו כוחות

ריפוי כאילו יד אלוהים בדבר.

אין סוף שיחות על האלוהים, האדם, החיים, היהדות ודרך החיים שלנו.

סבא, אני אומר בגאווה, אתה לימדת אותי את האהבה האין סופית ליהדות, את היכולת שוב

ושוב להוציא את החיובי והיפה שבה. את מה שהופך את הדת הזו לכל כך מיוחדת,

ואם יורשה לי לחלוק עמכם מבינתו, אז ככה תר"ג מצוות. מכל 613 מצוות יש רק מצווה אחת

אשר יש בה את המילה "מאוד": "ושמרתם את נפשותיכם...מאוד".

ואז היית מוסיף "וכמובן, גם בהיבט הרוחני. אל תכעס, אל תתעצבן, זו עבודת אלילים. אין בעיה

אשר האלוהים נותן לך, שאין ביכולתך להתמודד איתה".

סבא,

להיות נכד שלך זה להשתתף במסע של משפחתיות וחוויית אין סופיות.

אין סוף להצגות ולבמה אשר ראתה אותך בתרבות הקיבוץ, אבל בתפקיד הסבא אתה השחקן הראשי. כזה שכל הבמאים באים ולומדים ממנו איך לביים. כולנו, ילדיך, נכדיך ונינך על בירכך שומעים את הסיפור "דג קטן טייל ושט לו במימי אגם כחול". ספר זה שייך ליוסי שמע. נד-נד, מכסחת דשא, רביעיות, חמישיות, ו"רמיי", זה מקצוע, זה לא משחק. וזמן. אאאאא, איך סוף לזמן.

1984, השעה ארבע אחרי הצהריים. "סבא, אתה ישן?" "מה פתאום ישן, רק עוצם את העיניים" 2014, שקד: "סבא, אתה ישן?" "מה פתאום, רק נח קצת".

סבא, אמרנו לך שאתה עורך את טקס חופתנו. מה שלנו היה מובן וברור מאליו. ואתה, ייחסת לעניין את כל המשמעות, כמו שרק אתה מבין אותה. לשמח חתן וכלה ביום כלולותיהם. בברכתך ביקשת וייחלת כי נבנה בית כאן, בארץ ישראל, בקיבוץ הזורע. כן סבא, כמו הרבה משאלות בחיים החיוביים והטובים שלך, גם ברכה זו התגשמה.

לפני שבועיים הגענו לכאן לאזכרה של אילן. אתה ספדת בקול ברור ואמרת "אילן, אומנם אתה אינך, אך אתה איתנו ותהיה איתנו תמיד". אז סבא, אם יורשה לי, במילותיך, אני לא נפרד ממך וגם לא אפרד עד יומי האחרון. אתה איתנו תמיד, הולך בטוב.

סבא יקר, אורן סולומון

כולם מסכמים וכולם נזכרים ברגעים קטנים גדולים של אושר של לחיות בציכך. לכל אחד מאיתנו יש את הזיכרונות האלה שננצור בתוכנו לתמיד. אם זה ליל שבת וקידוש שהוא אישי שלך. אם זאת שיחת נפש מהותית שבהרבה מהמקרים יוצאים ממנה בהרגשה כאילו לא באמת הבנו מה כוונותיך. צחוק מתגלגל. סיפור על ברכיך, הצגה על בימת הקיבוץ. זה מוזר להסתובב עכשיו ולסכם יחד עם כולם בגלל שלכולם יש את הרגע הזה איתך. נגעת בכולנו כמו שמעטים יכלו לגעת. התבונה שלך העשירה את חיינו ופתחה את תבונותינו אל מקומות אחרים שאלמלא אתה, לא היינו נחשפים אליהם כלל. סבא, הזיכרון הראשון שלי ממך הוא ספר של הנשיונל ג'אוגרפיק ביום שבת בצהריים, לפני שכל שאר הנכדים מגיעים. אחר כך משחקים יחד עם כולם במכסחת דשא או דג מלוח וכמובן אי אפשר לשכוח את משחק הברווזים המפורסם שבאורח פלא תמיד היינו מנצחים בו. ואז התבגרנו כולנו והשיחות נהיו עמוקות ומשמעותיות, אם כי השיח איתך היה שונה כבר כשהיינו ילדים. ☞

תמיד את הפסוק הנכון לסיטואציה, וגם את הפירוש. תמיד את הסיפור מאחורי הסיפור בלי להחסיר אף פרט.

הזמן שהקדשת לכל אדם ואדם שבו נתקלת, תהיה דוגמא למופת לכולנו.

שמחתי ללמוד ממך סבא יקר, מהפסוק הראשון ועד לאחרון. שמחתי ללמוד ממך את אהבת האדם שכל כך אפיינה אותך, האמונה באדם, האמונה בספר ובחוכמתו. השיעור הראשון שלמדתי ממך, והוא גם השיעור שהותיר בי את הרושם הרב ביותר, היה שאם אין אדם אין אלוהים. לא סתם בצלמו נבראנו. מבחינתי השיעור הזה הוא תמצית להכול. הוא התמצית לסבלנות. הוא התמצית לחמלה. הוא התמצית לנתינה והתמצית לאורך הרוח שכל כך אפיינו אותך תמיד. ומעל הכול, הוא התמצית לאהבה.

הקמת משפחה לתפארת העם היהודי שרק באהבה ניתן להקים. ואנו נמשיך את המורשת שלך שמקדשת את אהבת האדם באשר הוא. אסיים בקידוש שלך שמבחינתי, מסמל את תמצית החוכמה, העומק, הרוחניות והאמונה שכל כך אפיינו אותך:

”יבורך העם אשר העניק את יום השבת לעולם. כאשר באו היוונים לארץ ישראל אמרו: ”איזה מין עם זה? שביעית מחייו שובת הוא. עם קטן ונרדף נתן מתנת ענק כמעט לכל אדם ואדם בעולם, את יום השבת. שבת שלום.”

סבא משה

תרצה שמע

לא כל אדם זוכה להיות האדם שאתה היית.
לא כל אדם זוכה לפגוש ולהכיר אדם כמו האדם שאתה היית.
אלוהים חנן אותך בשפע תכונות מיוחדות, שכל כולן היו מנת חלקך וחלקנו.
חכם ובר דעת. ידען בכל התחומים ובכל הנושאים, נעים הליכות, אדיב, סבלני, סובלני, נדיב ורחב לב, אופטימי וחיובי, חרוץ, ישר והגון ואיש משפחה למופת.

היית הסבא של כולנו.
של סבתא, של ילדיך, נכדיך, נינך, חתניך, כלותיך וכל יקיריך.
עטפת, חיבתך, נתינת ואהבת את כולם.
היית דוגמה ומופת לאורך כל שנות חייך ונטעת בילדיך ונכדיך את כל אותם ערכים שהיו בך.

סבא, אתה חסר לכולנו כבר זמן רב.
הרבה לפני אותה נשימה אחרונה, שנשמת אתמול בבוקר.
אתה חסר בכורסא שלך בבית, מול הטלוויזיה, בכיסא שלך בראש שולחן האוכל, על מושב הקלנועית לצידה של סבתא, על הדשא בחצר מתחת עץ הפקאנים, על הבמה בהצגות הרבות בהן השתתפת, מול המיקרופון, בכל אותם אירועים בהם ביקשו אותך ורק אותך לנאום ולומר את דברי חכמתך.

אתה חסר לנו.
ועוד תחסר.
יחסרו לנו השיחות, פסוקי המקרא והדרשות המבריקות, התשורות, מילות החיבה, הכינויים והשמות שנתת לכולנו.

לא נראה אותך עוד משחק דומינו עם הילדים, נותן לנכדים לנצח אותך בטאקי או ברביעיות של חיות ארצנו.

כולנו כאן היום מלווים אותך בדרכך האחרונה ומבקשים להזכיר לך, כמה אנחנו אוהבים אותך סבא, וגאים שהיית חלק כל כך משמעותי בחיינו.

סבא יקר,

תבורך מְבָרְכוֹת בֵּין שְׂרָפִים וְשׁוֹכְנֵי מְרוֹם.
נוח בשקט ובשלום, ללא סבל וללא מכאובים.
אנחנו מְבִטִיחִים לזכור אותך ואת דמותך, לחבק את סבתא ולשמר את כל מה שהשארת לנו ממך.

משה,

היית אדם שקט וצנוע, מדבר עם כל אחד ברגוע.
בעל ידע רב בהיסטוריה של המזרח התיכון ובצפונות התנ"ך.
ידעת פסוקים בע"פ ותמיד היית משחיל פסוק שהתאים לרגע מסוים.
אמנם קטן גוף היית אך בעל יכולות פיזיות.
עבודתנו המשותפת החלה לאחר שסיימתי את לימודי הקוסמטיקה
ואתה סיימת לימודי מסאג רקמות עמוקות.
שנינו חיפשנו מקום לעבוד בו.

במשך שני עשורים עבדנו יחד באותו המכון מתוך שיתוף פעולה
לכל אחד מאיתנו. ימים ושעות קבועות.
תמיד הסתדרנו ולפי הצורך נדברנו.
יום רדף יום, שבוע אחר שבוע, העונות התחלפו והשנים גם הן עברו.
תמיד היית מוכן לעזרה אם בשבתות או בחגים. כל אדם שסבל
עמדת לצידו. באו אליך ממרחקים. לפעמים השכמת קום
ישר אל מיטת הטיפולים כי באו אליך לפני העבודה.
מעולם לא התלוננת. העזרה לזולת היתה תמיד מול עינך.
הקלינטורה שלך היתה מגוונת, ממרכז ועד צפון הארץ
שמך הלך למרחוק. טיפלת אפילו ברופאים והם שלחו אליך מטופלים שלא הפסיקו
להלך.
באו אליך בדמעות ויצאו בחיוכים.
היו גם על כיסא גלגלים מיואשים ועצובים, ואתה בשתי ידיך על הרגלים הקמת אחרי
מספר טיפולים.
גם אני סבלתי ולטיפולך נזקקתי. טיפלת בי במסירות ולאחר מספר טיפולים הרגשתי אדם
חדש.

במלוא כוחך עבדת. מיכולתך הפיזית התפעלתי.
עד שבגיל 80 נפלת למשכב. בריאותך נחלשה
הרופאים ניסו לעזור ואיתם כל בני משפחתך.
גם אנו ידידיך התפללנו לשלומך.
תמיד נזכור אותך, אדם מלא בנתינה ובעזרה לזולת.

יהי זכרך שמור בצרור זיכרון החיים

מידדתך

נעמי שריד

היה שלום אדם גדול!

ישנם אנשים שהגדולה שלהם מתבטאת במעשים ציבוריים גדולים, בתגליות ייחודיות ובהנהגה קהילתית.

אבל ישנם גם אנשים שמגלמים בחייהם "גדולה שקטה" גדולה שמתבטאת באופיים ואופן חייהם, גדולה שמביאה איתה השראה גדולה לאופן חיים נכון וטוב, לחינוך לחיים מאושרים וטובים.

כזה היה משה.

אחת התופעות הנפוצות ביותר כיום, במאה ה-21, היא תופעת "אי היכולת להסתפק במה שיש".

נדמה שמסיבה זו או אחרת, מפחדי הישרדות קדמוניים, מעליית מרכזיותו של האגו, מעליית מרכזיותו של הצורך בהכרה מעמדית ציבורית (ברשתות חברתיות, למשל), מהכרסום ביכולת למצוא "חיים משמעותיים", או מכל סיבה אחרת, אנו נמצאים ב"מרוץ עכברים", בו אנו כל הזמן מחפשים את השלב הבא, את השדרוג במצבנו, במעמדנו ובתדמיתנו.

רק למתי מעט דוגמת משה ז"ל, ניתן "כרטיס חופשי" ממרוץ זה – היכולת להסתפק במה שיש.

תופעה נוספת אופיינית לחיינו כיום, הינה חוסר הסובלנות והאכפתיות (אמפטיה) כלפי האחר.

התרבות הנוכחית מאדירה את המיקוד בעצמי, בהצלחה האישית ו/או בהצלחת ה"שבט" המקומי.

אנו מגדירים לעצמנו "שבטים חברתיים" על בסיס הרגלים או אמונות או שטחים משותפים ופוסלים את כל מי ש"אחר" האדם היוצא מהכלל, הינו זה שמצליח לחוש אמפטיה וסובלנות כלפי מי שמשתייך ל"שבט" אחר. גם כאן, היה משה אחד מיוצאי הדופן המסוגלים לקבל "אחר" ולחוש אמפטיה אמיתית ללא שיפוט פוסל מוקדם.

פן נוסף בו "בלט" משה היה בעשייה שקטה (ללא "רעש וצלצולים"), שכללה ביטחון עצמי והתנהלות של מי ש"מצא את הדרך" בחיים. כך יכול היה לגלם דמויות בלתי נשכחות בהצגות רבות שחלקן אף בלטו בעוצמתם והדגימו להט משחק ואהבת תיאטרון אמיתית!

היה שלום אדם גדול, נוח על משכבך ודע שהשארית מצבת זיכרון מפוארת, הן בזיכרון הקולקטיבי של הקהילה בה חיית והן בדמות משפחה לתפארת שנראה כי הושפעה רבות מדרכך, אופייך ואופן חיך!
בועז בש מרץ'

ההבדל בין אחריות הורית להפקרות הורית

א. נתונים מתוך סקר של הרשות הלאומית לבטיחות בדרכים (התפרסם ב-5.7.15): 71%

מהילדים חוגרים כהלכה על פי המלצות הבטיחות. הצד השני של המשוואה הוא שקרוב ל-30% אינם חוגרים כהלכה וכנדרש על פי החוק.

הקבוצה שבה אחוז החגירה כהלכה היה הגבוה ביותר היא קבוצת הילדים בגילאי 1-4 שנים (83%), אשר אמורים לשבת על מושב בטיחות הכולל חגירה פנימית. לעומת זאת, הקבוצה שבה החגירה הייתה הנמוכה ביותר (58%), היא קבוצת הילדים בגילאי 5-9, אשר אמורים לשבת על מושב מגביה (בוסטר) ולהיחגר בחגורת הבטיחות של הרכב. לפי תוצאות הסקר, יש צורך בהגברת המודעות בקרב הורים לגבי החשיבות הרבה בחגירת ילדים ברכב בכלל ולגבי חגירה נכונה בפרט.

מה קורה אצלנו בהזרע? צאו וראו במו עיניכם!

האם התמונה משמאל מזכירה לכם משהו?

ב. מה ראו עיניי בבוקרו של יום:

עמדתי לתומי ממול למרפאה, בשעה שההורים מביאים את ילדיהם לבתי הילדים, ונחרדתי ממה שראו עיניי.

להלן מספר דוגמאות אקראיות משטף

של תמונות (לא מפרסם צילומים שצילמתי כדי לא לבייש):

- אבא נוהג ברכב כאשר בנו בן השנה לערך יושב על ברכיו.
- אבא נוהג ברכב כאשר בנו בן השנה לערך על ברכיו ובנו בן השלוש לערך יושב שלא על מתקן ריסון במושב שליד הנהג.
- אימא לשני ילדים פעוטים מסיעה את האחד על ברכיה, השני במושב שליד ללא מתקן ריסון, ידה האחת אוחזת בהגה והשנייה בטלפון הנייד.

כל מי שיבחר לצפות כמוני במתרחש יראה שהדוגמאות הן באמת חלקיות ביותר... ההערכה שאינה מבוססת על סקר שיטתי אומרת שאצלנו אחוז אלו שאינם חוגרים את ילדיהם בהסיעם אותם לבתי הילדים ובחזרה הביתה גדול לאין שיעור מ-30%!

ג. מספר תשובות לשאלה למה לא חוגרים את הילדים, שללא ספק יקרים להוריהם

יותר מכל?

- בתוך הקיבוץ זה לא מסוכן. אני נוסע במהירות כזו שאוכל להחזיק את הילד במידה ויהיה צורך בכך.
- מדובר על נסיעה של 2-3 דקות ובשביל זה לא שווה להתעכב בהתקנת מושב ריסון.

- אני נוהגת/בזהירות מרבית ובטוח שאדע להימנע מעצירות פתאום או בלימות חירום.
- הילד בוכה ואני צריך/ה שישב לידי או עלי כדי להרגיעו.
- מיהרתי לעבודה ולכן שכחתי להקפיד על כך. לרוב אני כן מושיב את ילדיי כנדרש.
- הערה: לא דיברנו עוד על ההפקרות הקולוסאלית של לקיחת ילדים ב"קלאב-קארים". זה נושא למאמר נפרד, כי נראה ששם בכלל אין דין, אין דיין ואין אחריות לילדים!!!

ד. מה ניתן להשיב להסברים של ההורים – תשובות חלקיות:

1. ברמת העיקרון החינוכי: ראוי שההורים יחנכו את ילדיהם מגיל קטן ביותר שחוק הוא חוק ולא נכון לפרשו כל פעם בהתאם לנוחיות. (בשתיים בלילה אין סכנה בחצית צומת באור אדום...).

2. פיזיקה: לכאורה באמת ובתמים הורים מאמינים שאם יאלצו לבלום בלימת חירום כאשר הם נוסעים בתוך הקבוץ, במהירות יחסית נמוכה, הם יצליחו לאחוז את הילד הקטן שיושב על ברכיהם בטרם יעוף קדימה ויתנגש בהגה או בשמשה הקדמית של הרכב ומן הסתם גם יספיקו לתפוס את הילד שיושב במושב שלידם.

אז כדאי לדעת שבמידה ורכב שנוסע במהירות של 20 קמ"ש בולם באופן פתאומי – ילד או כלב קפץ לכביש, קלנועית חצתה את הצומת וכדומה – **כי אז הכוח שיש להפעיל כדי לאחוז בילד על מנת שלא יעוף קדימה גבוה פי 8 מהכוח שאותו יש להפעיל על מנת להחזיק את אותו הילד בדרך כלל**. לחילופין, הדבר דומה להחזקת משקולת במשקל הגדול פי 8 ממשקל הילד, או במילים אחרות – הורה שחושב שבמהירות כזו לא יכול לקרות משהו רציני צריך להיות מודע לכך שאם תהיה בלימת חירום הוא יידרש להפעיל כוח של כ-80 ק"ג (להמחשה – תנסו לדחוק בחדר הכושר משקל שכזה...) על מנת להחזיק את ילדו ששוקל 10 ק"ג. כמובן שאם הבלימה באה ממהירות 30 קמ"ש כי אז מכפלת המשקל עולה עוד יותר.

ה. **סיכום שהוא רק בגדר המלצה**: אני בטוח שאף הורה לא בוחר לנסוע עם ילדו בצורה מופקרת משום שאינו דואג לילדיו. נהפוך הוא – אין לנו דבר יקר יותר מילדינו. עם זאת נראה שקל מאוד למצוא הסברים מהסברים שונים על מנת לחסוך את הטרחה והטרדה שבהושבת הילד במושב ריסון כנדרש, מה גם שמסביב כולם עושים כך גם כן.

אז אולי נחליף דיסקט? כל אחד בחלקת ילדיו הקטנה יעשה לשינוי הנוהג המופקר הזה של נהיגה כאשר הילד על הברכיים, או על מושב שלצד הנהג ללא ריסון, ובכך אולי נמנע מדברים שאיננו רוצים להאמין שעלולים לקרות לילדינו.

בתקווה לשינוי לאלתר

דני נהב

(אבא לילדים גדולים)

עדכונים מאגף בריאות

- ❖ התכניות והביצוע במרכז גש"ר נמשכים במרץ. הצוות המוביל נפגש אחת לשבוע ועל הפרק מספר תכניות שיפורסמו בקרוב. בינתיים נהנים חלק מהחברים מהתעמלות בבריכה עם גליה לובל וכן בחוג לשיפור מיומנויות בעזרת משחק עם נורית הרפז.
- ❖ ברשת האינטרנט ניתן למצוא אתרים העוסקים בזכויות גמלאים. אחד האתרים נקרא: "כן לזקן". תודה לדבורה בן דוד על ההפניה לאתר.
- ❖ ביקורי בית של הפיזיותרפיסטיות. במסגרת המגמה לשיפור השירות אנו מציעים לחברים המבוגרים ביקור בית של אחת הפיזיותרפיסטיות. הביקור נמשך כשעה וכולל הצעות להתאמת הבית לצרכים המשתנים וכן המלצות לתרגילים שניתן לעשות בבית. מומלץ לצרף לביקור בן משפחה צעיר שישמע ויעזור ביישום ההמלצות. הביקור יכול להיחשב כשני טיפולים במכון הפיזיותרפיה וזאת לצורך קבלת החזר כספי מהמושלם. עלות הביקור 250 ₪ וניתן כאמור לקבל החזר של 75% מהמושלם ועוד החזר מהקיבוץ כפי שמקובל בטיפול רגיל. **מומלץ בחום.**
- ❖ השינויים שעברו ועודם עוברים על בית שקמה מורגשים כבר היטב ואנו יכולים למסור בסיפוק כי תודות למאמץ גדול של הנהלת הבית וצוות העובדים, ניכר גם שיפור רב במצב הכספי של הבית.
- ❖ גם במצב הכספי של מכון פיזיותרפיה ניכר שיפור יפה. הדבר בולט ביותר בהכנסות מלקוחות חוץ. גם זאת תודות לעבודה מאומצת של צוות המכון.

ברכת בריאות טובה, להשתמע, נחשון

לאריאל לוקס
מזל טוב
במלאת לך 70-
בריאות נחת וכושר
עם עשייה ברוכה
מבית הזורע

ליהודית שחורי
במלאת לך 70
שפע ברכות
הרבה נחת שמחה
ויצירתיות
מבית הזורע

כעבור עשור

מגזין יולי - אוסגוסט 2005

המגזין יוקרן ברצף בערוץ 900 בהוט

מסיבת בר המצווה של קבוצת קשת: תום אופק, מור תל צור, דורון צ'רביץ, צפריר לוי, אדיר אילן, עוז חזן, גיל אשכרי, תומר גינוסר, סיון קטן, לי אבנס, רותם סולומון, לירון מיכאלי, טריאטלון בחברת הילדים: עמיחי כלב, מרסיה קלאר שחורי וכל ילדי חברת הילדים נקלטים בהזרע: דליה הרפז, ליאת וירון כפרי, עצמון בן בינימין, עינת ואמיר קליין, ענבר וגיל עטיה, משחק האתגרים "סוף הדרך" מדריך – ציון, משפחות: אופק/אופנהיימר, משפחת גיא, משפחת נהב/אבריאלי, משפחת צפדיה/רז.

מתנדבי הזרע מארחים את ילדי גמל"א – דורית יערי שלומית פרידמן, יעל טיקטין, ועוד

יום הפוך לילדי המרחב הצעיר – סיפור מתח – נעמה תל-צור

האקדמיה לכדורגל במגרש הביתי של הזרע – ביוזמת יוחאי רפאלי

התגייסו לצה"ל – אייל הזארי ועופרי לנדסמן

ילדי כתה א' בוחרים שם לקבוצה – קבוצת אריה

ערב קנטרי באורווה – גיל סולומון, רשקו, הילל ירון, ועוד

החופש הגדול התחיל, – במקצב הבמבוק

בוגרי הגנים עולים לכיתה א' – דפנה כלב, רם בקיש, ענת אקסלרוד, פז אבנס, שי לי, יפתח

אבריאלי, רותם דינור,

שולה גיא – רכזת נעורים

ד"ד אודי הר שמש – 10 שנים בהזרע

נולדה – הדס מרקוביץ

קבוצת ברק – עולים למרחב הבוגר

נישאו: עופר ודנה חזן, רועי ושירי שריד, עופרית ולוטם בר, מורית (רפאלי) וירון,

מחזור ל"ז – אולפן הזרע, הלל ירון, אביבה חננאל, גילה טוט, שרה פרידלנדר

הסטודיו של רודא – עבר הסבה לסטודיו מוסיקלי-גל, דרור, ראול, אלי קליר, תמר אבריאלי,

פתיחת שנת הלימודים – "צבעוני" עולה לז', ובגרנוליט – הורים עם פרח מחכים לפעוטים

ביה"ס פלגים – דליה בורק מנהלת חדשה – ילדי א' – קב' אריה – עוברים בשער

הגרלת ישראלכרט – עו"ד ניר רענן, יוסי נאור, גל ורינה (זכו עינת ואיציק שיטרית)

מחלבת עיזים – מוגדלת ומשופרת בניצוחם של אורן בן שלום ואלי קליר

רוגבי – צחי צפדיה, רן נחמיאס

ההתנתקות מרצועת עזה – מפגש חיילים עם הדס וניר רענן, נחשון שחם. ראיון עם הדר פרייס

ואדם פלד.

"נופים של לפעמים" – תערוכת יחיד של דניאל לוי במוזיאון בית וילפריד

כתבה ראשית - מנויים בבריכת כן או לא – מעקב לאחר 3 שנים - זאב דביר, עודד איינהורן,

בראיון אבנס, גיגי ועומרי רז, דגנית זינגר, משה חננאל, נורית ארז, גליה נהב, תרצה שמע, אמנון

גיא, גל אבריאלי, ראול ליבנה, איציק שטרית, יותם דינור, עודד כהן, אורן אבריאלי.

אברהם לוי – סיום תפקיד – ריכוז כוח אדם

אימרה לוי – סיימה קדנציה של 20 שנה במזכירות הטכנית

עשרות חברים וילדים מופיעים במגזין – אל תחמיצו

אורך השידור 55 דקות - יוקרן בערוץ 900

צפייה נוסטלגית ונעימה מצוות הוידאו